

Ad Illustrissimum Virum
BASILIIUM
VICE-COMITEM
FILDING. &c.

Faciam illustrissime Domine, quod pauperes debitores solent, qui de amicorum ere persolvunt, quod non possunt de suo. Nactus sum haud ita pridem epistolam de superioris anni Comitibus Ratisbonensibus a Nobili doctoque Viro perscriptam. Ea propter & luculentam rerum gravissimarum expositionem, & prudentem ad eas accommodatorem verborum Taciti (cujus loca, mihi quidem obvia, non enim omnia, paginarum oris adnotare non sum veritus) omnino digna est visa, quam humiliter offerente me, legeres: imo quam Illustrissimi Tui frontispicio nominis honestares. Nec sane scripti seu judicem, seu patronum, legere potuissem, Te convenientiorem: utpote qui rerum illarum auditor spectatorque cum serenissimi Regis tui Legato praesens interfuisti: Tacitum vero scriptorem prorsus igneum, nec nisi tales animas admittentem, ita familiarem tibi fecisti, ut in ruborem quandoque me dederis (ingenue fatcor) cum nuper in urbe nostra constituto hyberno peregrinationis hospitio, una cum edecumata virtutis excellentisque doctrinae Viro, Roberto Masonio, illius auctoris legendi socium adsciscere dignatus esses. Docturum enim vocaveras, doctiorem plerumque dimisisti, ut jam tum inciperem gratulari Patriae Tuae felicitatem istam, quod Te, post cursum susceptae peregrinationis (faxit Deus ut feliciter!) exactum, talem esset receptura, quales scriptor ille magnus, Rei publicae clavem tractantibus proprius formare solet: & qualem non dico spondes, sed jam praestas: sicut in hac aetate juvenili virilia tua facinora, summo Viro, Tacito illi Belgico in argumentum historiae venerint, fruarisque jam nunc fama tui: & sentias vivus eam, quae post fata denuum aliis solet praestari, venerationem: & quid apud posteros futurus sis, coram ipse cernas. Quamquam consilium non est ingredi patentissimum laudum tuarum campum: quibus injuriam profecto fecero, si unius pagella angustiis inclusas in arctum cogere, quasi que strangulare coner. Erit ut spero, cum justis virtutum tuarum praconiis, quando non datur alia ratione, me plurimum nexu nominum, quibus Tibi teneor obstrictus, exsolvam. Intersim pro cetera Tua clementia facies uti confido rogoque, quod benigni creditores solent, ut hac de alieno salutis debili quasi particula sustentari Te patiaris, usque dum, adniventibus Musis, insigniore aliquo propriorum studiorum proventu repraesentato, sortem ipsam cum usuris dependere concedatur. Deus Te, Vir Illustrissime Regis Regnique bono servet incolumem, omnique maximarum benedictionum suarum genere, quam largissime cumulatum praestet. Per scr. Aug. Treb. ad 28. Maji, Anno CHRISTI MD CXXXI.

Theodos. Berenicus Noricus.

CON-